

Llerona perd Joan Vallicrosa, el capellà conciliar del Vallès

Dc, 31/12/2014 per Catalunya Religió

(*Laura Mor -CR*) Aquest dimarts al vespre ha mort mossèn **Joan J. Vallicrosa i Maynou**, fruit d'una malaltia degenerativa, després de cinquanta-cinc anys al capdavant de la parròquia de Santa Maria de Llerona. Al Vallès serà recordat com un referent d'Església catalanista i per la seva vocació pastoral, impulsor d'un casal parroquial incomparable amb d'altres realitats veïnes entre els anys setanta i els noranta.

La vetlla es podrà fer a partir de la tarda d'aquest dimecres al tanatori de Granollers, i l'[enterrament](#) tindrà lloc divendres dia 2 a dos quarts de dotze a la mateixa parròquia on va exercir el seu ministeri, que actualment està tancada per reformes.

La voluntat de “ser despertador”

“Ens agradaria poder sotragar la ment i el més pregon de la consciència dels lleronins, i ser revulsiu a la indiferència dels nostres ciutadans i dels nostres creients”. Joan Vallicrosa va escriure aquestes paraules en [un llibre](#) sobre els orígens històrics de Santa Maria de Llerona, publicat per les PAM l'any 1990. Es referia al treball que recopilava informació del poble, però la voluntat de “ser despertador i reforçant de la consciència ciutadana i cristiana dels conciutadans” la vivia també com a pastor.

“Ací, a Llerona, hem vessat els esforços i les il·lusions dels millors anys de la vida”, reconeixia també Vallicrosa. Personatge proper a la comunitat, es considerava a ell mateix com un “capellà de bosc” i sempre es va sentir còmode en l'entorn rural de la falda del Montseny. Humil i auster, no era estrany, per exemple, veure'l tornar a peu des de Puiggraciós després de visitar les germanes benetes. En aquest sentit, l'arrelament al territori i la pertinença a Catalunya formava part de la seva identitat.

Promotor de la renovació del Concili

Fill de Fogars de Montclús, va arribar a l'[església preromànica de Llerona](#), com a rector un mes d'octubre de 1959, després d'haver estat vicari de la parròquia de Sant Vicenç de Jonqueres a Sabadell, de Sant Esteve de Granollers i de Santa Maria del Mar a Barcelona. Vallicrosa forma part del moviment de capellans afins al Concili Vaticà II. Molts expliquen com gent d'arreu de la comarca acudia a missa a Llerona per seguir de prop els progressos del concili.

El mèrit inqüestionable de Vallicrosa cal situar-lo en l'embranchida que va donar al casal parroquial, que va viure una època daurada a finals dels setanta: amb grups de catequesi i confirmació, activitats esportives, culturals i lúdiques, com l'esplai i

les colònies a la Comtessa, a Sant Hilari Sacalm. Avui, el que havia estat el centre neuràlgic del poble ha quedat desplaçat pel consell de poble i les instal·lacions parroquials han quedat orfes.

Amb 86 anys, els darrers mesos havia entrat en una fase avançada d'Alzheimer. Personatge de caràcter tossut i rebel, era conegut per la lucidesa dels seus sermons, així com per la contundència, la senzillesa i el to planer de les seves prèdiques.

Poc amic de les ambigüitats, i amb un temperament que la malaltia va aguditzar els darrers temps, el seu tarannà no va estar exempt de polèmica: tant despertava una gran estima en alguns feligresos com un profund desencís entre d'altres que van veure perdre els darrers temps el casal parroquial com a motor social del poble. Líder inflexible, per a uns; capellà revolucionari, per d'altres. I per a molts, tot plegat farcit de matisos i d'anècdotes.

Recordant l'època en què Llerona va ser coneguda per la seva vitalitat eclesial, el nou diaca que [ha assumit la gestió parroquial](#) des que Vallicrosa va caure malalt, **Josep M. Fernández**, va reconèixer durant la missa de Nadal que “mossèn Vallicrosa ha deixat el llistó molt alt”.

Aquest reportatge publicat a [La Xarxa](#) sobre **Eugeni Xammar** mostra la relació d'aquest periodista amb mossèn Vallicrosa. El rector hi destaca dos aspectes compartits: la seva estima al país i la seva vessant espiritual.